

Поняття та зміст стійкості підприємств у цифровій економіці

Стецяк Орест Богданович

аспірант, ЗВО «Львівський університет бізнесу та права»,
<https://orcid.org/0009-0003-4745-4405>

Прийнято: 16.01.2025 | Опубліковано: 29.01.2025

***Анотація.** Мета дослідження полягає у визначенні змісту та складових стійкості підприємств у цифровій економіці, з'ясуванні взаємозв'язку між цифровою зрілістю бізнесу та його адаптивною спроможністю, а також в обґрунтуванні критеріїв і показників, що визначають рівень стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації. Встановлено, що традиційні підходи до оцінки стійкості, зосереджені переважно на фінансових і ринкових аспектах, не враховують викликів, породжених цифровізацією, а отже, потребують розширення.*

Методи дослідження включають системний аналіз, який дозволяє розглянути стійкість підприємств як багатовимірне явище, порівняльний метод для зіставлення традиційних і сучасних підходів до оцінювання стійкості, а також структурно-функціональний підхід, що допомагає визначити взаємозв'язки між рівнем цифрової зрілості підприємства, його конкурентоспроможністю та здатністю до адаптації. Використання цих методологічних інструментів дозволило комплексно проаналізувати проблематику та сформулювати науково обґрунтовані висновки.

Результати дослідження свідчать про те, що цифрова економіка створює як нові можливості для підприємств, так і низку загроз, що впливають на їхню стійкість. До основних можливостей належить підвищення ефективності бізнес-процесів завдяки автоматизації, використання великих даних для прийняття стратегічних рішень, зменшення операційних витрат та розширення ринків через цифрові платформи. Водночас визначено ключові ризики цифрової трансформації, зокрема кіберзагрози, технологічну залежність, необхідність адаптації до змінного середовища та посилення регуляторного впливу. Запропоновано систему критеріїв оцінки стійкості підприємств у цифровій економіці, що включає не лише фінансові показники, а й рівень цифрової адаптивності, автоматизації бізнес-процесів, кіберстійкості та здатності до інноваційного розвитку.

Висновки дослідження підтверджують, що цифрова зрілість підприємства є критично важливим фактором його стійкості, а формування стратегій цифрової адаптації є необхідною умовою забезпечення довготривалої конкурентоспроможності. Однак у зв'язку з динамічним розвитком цифрових технологій тема дослідження потребує подальшого осмислення, зокрема щодо методів оцінки рівня цифрової стійкості підприємств, розробки стратегій управління ризиками цифрової економіки та визначення оптимальних моделей цифрової трансформації бізнесу в умовах глобальних викликів.

Ключові слова: цифрова адаптивність, кіберстійкість, цифрова зрілість, цифрова трансформація, конкурентоспроможність, автоматизація бізнес-процесів, цифрова економіка.

The Concept and Essence of Enterprise Resilience in the Digital Economy

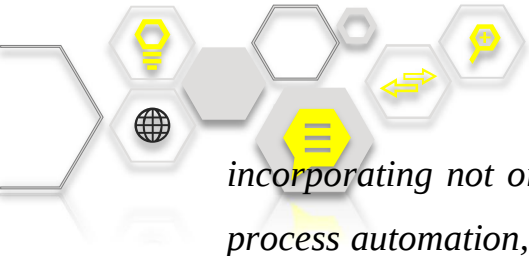
Stetsiak Orest Bohdanovych

PhD Student, IHE "Lviv University of Business and Law", <https://orcid.org/0009-0003-4745-4405>

Abstract. *The purpose of this study is to define the essence and components of enterprise resilience in the digital economy, to establish the relationship between a business's digital maturity and its adaptive capacity, and to justify the criteria and indicators that determine the level of resilience in the context of digital transformation. It has been established that traditional approaches to assessing resilience, which focus mainly on financial and market aspects, fail to account for the challenges posed by digitalization and therefore require expansion.*

The research methods include a systematic analysis, which allows enterprise resilience to be examined as a multidimensional phenomenon; a comparative method, which enables the juxtaposition of traditional and modern approaches to resilience assessment; and a structural-functional approach, which helps to determine the interrelations between the level of digital maturity, competitiveness, and adaptability of enterprises. The use of these methodological tools enabled a comprehensive analysis of the issue and the formation of scientifically grounded conclusions.

The results of the study indicate that the digital economy presents both new opportunities and risks that may affect enterprise resilience. Key opportunities include enhanced operational efficiency through automation, the use of big data for strategic decision-making, reduced operational costs, and expanded market reach through digital platforms. At the same time, the study identifies key risks of digital transformation, including cyber threats, technological dependency, the need for constant adaptation to a dynamic environment, and increased regulatory pressure. A system of resilience assessment criteria in the digital economy has been proposed,

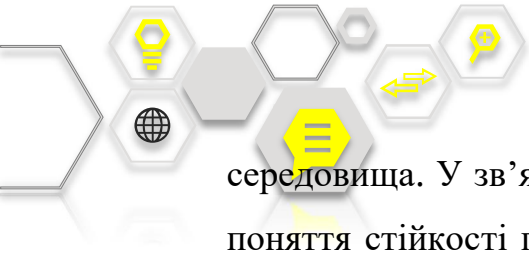
incorporating not only financial indicators but also digital adaptability, business process automation, cybersecurity resilience, and innovation capacity.

The conclusions confirm that digital maturity is a crucial factor in enterprise resilience and that developing digital adaptation strategies is essential for long-term competitiveness. However, given the rapid evolution of digital technologies, further research is required, particularly on methods for assessing digital resilience, strategies for managing digital economy risks, and optimal models for business digital transformation in the face of global challenges.

Keywords: *digital adaptability, cybersecurity resilience, digital maturity, digital transformation, competitiveness, business process automation, digital economy.*

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку економічних систем визначається стрімкою цифровою трансформацією, що докорінно змінює умови функціонування підприємств та вимагає перегляду традиційних підходів до забезпечення їхньої стійкості. У цифровій економіці головними чинниками конкурентоспроможності стають технологічна адаптивність, ефективне управління цифровими ресурсами, здатність до інновацій та кіберстійкість. Водночас швидке поширення цифрових технологій супроводжується новими ризиками, серед яких зростаюча залежність від інформаційних систем, загрози кібербезпеці, потреба в адаптації до змінних ринкових умов та посилення регуляторного тиску.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю комплексного аналізу механізмів забезпечення стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації. Традиційні моделі економічної стійкості, що ґрунтувалися переважно на фінансових показниках та ринковій позиції, вже не можуть адекватно відображати виклики, з якими стикається сучасний бізнес. Відсутність уніфікованого підходу до визначення стійкості підприємств у цифровій економіці значно ускладнює розробку ефективних стратегій адаптації, здатних відповідати вимогам швидкоплинного технологічного

середовища. У зв'язку з цим виникає потреба в розширенні теоретичної бази поняття стійкості підприємств, що має враховувати не лише економічні, а й управлінські, інституційні та технологічні аспекти. Такий підхід дозволить сформувати більш комплексні та адаптивні стратегії для успішного функціонування в умовах цифрової трансформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Економічну стійкість підприємств у контексті сучасних викликів досліджували Бардась А., Бойко А., Варяниченко О., Голобородько А., Захаркін О., Ківер А., Кошовий Б., Нагара М., Нагірна О., Саннікова С., Семчук Ж., Сокол Л., Тараненко О., Філіпенко А., Шевчук Я., Янковська Л. та інші.

Зокрема, Хахалєв Д. та Гагарінов О. аналізують економічну стійкість підприємств у контексті глобальних змін, акцентуючи увагу на необхідності адаптації до цифрової трансформації [1]. Жегус О. та співавтори розглядають маркетингову стійкість підприємств та її залежність від цифрових технологій, що підкреслює важливість стратегічного управління в умовах сучасних викликів [2].

Ківер А. та Белова Т. визначають складові економічної стійкості підприємств, зокрема фінансову, організаційну та технологічну складові, що є ключовими для функціонування бізнесу в умовах цифрової економіки [3]. У свою чергу, Філіпенко А. досліджує економічну стійкість у контексті інституційної логіки, наголошуючи на ролі регуляторного середовища та інституційних обмежень [4].

Тараненко О. аналізує теоретичні основи забезпечення економічної стійкості підприємств, зосереджуючись на адаптації до швидкозмінного бізнес-середовища та впровадженні цифрових технологій [5]. Янковська Л., Семчук Ж., Шевчук Я. та інші розглядають управління фінансовими ризиками підприємств в умовах війни, що є критично важливим аспектом для української економіки [6].

Нагара М. досліджує екологічну стійкість підприємств, підкреслюючи значення стійкого розвитку та цифрових технологій у процесі екологічної

трансформації бізнесу [7]. Іванова М., Швець В., Саннікова С. та співавтори акцентують увагу на соціальній відповідальності як ключовій компетенції забезпечення сталого розвитку підприємств [8].

Кошовий Б. аналізує соціально-економічні показники сталого розвитку, що є важливими для формування стратегій цифрової трансформації [9]. Захаркін О., Бойко А. та Сокол Л. досліджують цифрові технології як інструмент забезпечення фінансової безпеки бізнесу [10].

Голобородько А. вивчає стратегії фінансової стійкості підприємств у цифрову епоху, акцентуючи увагу на механізмах адаптації до нових умов [11]. Гринько Т., Гвініашвілі Т. та Каліберда М. розглядають стратегічне управління підприємством у цифровій економіці, що безпосередньо пов'язано з проблемою стійкості бізнесу [12].

Ареф'єва О. аналізує конкурентоспроможність підприємств у міжнародному цифровому просторі, підкреслюючи роль цифрових технологій у забезпеченні довготривалого розвитку [13]. Олійник І. зосереджується на підвищенні стійкості організаційного розвитку підприємств у цифровій економіці, обґрунтовуючи необхідність цифровізації управлінських процесів [14]. Порох І. розглядає управління комунікативною політикою підприємств у цифровій економіці, що є важливим аспектом забезпечення стійкості бізнесу [15].

Незважаючи на значний науковий внесок у вивчення стійкості підприємств, недостатньо досліджено питання взаємозв'язку між рівнем цифрової зрілості бізнесу та його адаптаційним потенціалом у швидкозмінному середовищі. Крім того, залишаються невизначеними критерії оцінки стійкості підприємств у цифровій економіці, що ускладнює формування ефективних стратегій управління.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. З огляду на аналіз літератури, невирішеними залишаються такі аспекти:

- Визначення змісту та ключових складових стійкості підприємств у цифровій економіці.

-
-
- Дослідження взаємозв'язку між цифровою зрілістю підприємств та їхньою здатністю до адаптації у швидкозмінному бізнес-середовищі.
 - Розробка критеріїв оцінки стійкості бізнесу в умовах цифрової трансформації.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є визначення змісту та ключових складових стійкості підприємств у цифровій економіці, встановлення взаємозв'язку між цифровою зрілістю бізнесу та його здатністю до адаптації у швидкозмінному середовищі, а також окреслення основних критеріїв та показників, що визначають рівень стійкості в умовах цифрової трансформації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Стійкість підприємства як економічна категорія відображає його здатність зберігати ефективність функціонування та адаптивність до змінного середовища, забезпечуючи безперервність господарської діяльності навіть за умов турбулентності ринку. Від початкових уявлень про стійкість як виключно фінансову стабільність наукова думка поступово еволюціонувала до розуміння її як комплексного явища, що включає не лише економічні, а й управлінські, технологічні, соціальні й інституційні аспекти. Особливої ваги це питання набуває в сучасних умовах, коли підприємства змушені функціонувати в умовах глобальних економічних викликів, цифрових трансформацій та збройного протистояння, що визначає пріоритетність розробки стратегій забезпечення їхньої життєздатності.

Теоретичне осмислення категорії стійкості пройшло складний шлях розвитку, формуючи фундаментальні уявлення про чинники, що визначають довготривалу стабільність суб'єктів господарювання. Перші підходи до визначення цього поняття базувалися на класичних економічних теоріях, які акцентували увагу на фінансовій рівновазі підприємства та його здатності протистояти ринковим коливанням. Водночас із поглибленням інтеграційних процесів та переходом до інноваційних моделей розвитку розширювалася і структура наукових поглядів на стійкість, що включила концепції

стратегічного управління, ресурсної теорії фірми, еволюційної економіки та адаптивних механізмів [1].

У сучасних наукових дослідженнях стійкість розглядається як багатовимірне явище, що поєднує здатність підприємства до підтримки конкурентоспроможності, раціонального використання ресурсів, впровадження інноваційних підходів і збереження соціальної відповідальності. Важливим чинником стає швидкість та ефективність адаптації до нових умов, що визначає рівень опору зовнішнім шокам і можливість утримання стратегічних позицій [2]. Саме тому аналіз теоретичних основ стійкості підприємств потребує комплексного підходу, що враховує як класичні економічні школи, так і сучасні концепції, орієнтовані на динамічні зміни економічного середовища.

Розгляд стійкості підприємств у сучасних економічних умовах потребує багатогранного аналізу, що враховує різні наукові підходи. Формування здатності підприємства до тривалого функціонування та адаптації до змінного середовища залежить не лише від фінансових показників, а й від ефективності управлінських стратегій, гнучкості у взаємодії з інституційним середовищем та рівня технологічного розвитку. Кожен із зазначених підходів висвітлює окремий аспект стійкості, проте лише їх синергія може забезпечити довготривалу стабільність та конкурентоспроможність підприємства. Основні характеристики економічного, управлінського, інституційного та технологічного підходів до визначення стійкості підприємств узагальнено в Таблиці 1.

Таблиця 1

Основні підходи до визначення стійкості підприємств

Підхід	Основна характеристика	Ключові аспекти
Економічний	Стійкість розглядається через призму фінансової стабільності, здатності до отримання прибутку та	Фінансова ліквідність, рентабельність, рівень ризиків, адаптація до змін ринкового середовища.

Підхід	Основна характеристика	Ключові аспекти
	ефективного використання ресурсів.	
Управлінський	Орієнтується на стратегії керування підприємством, що забезпечують його довготривалу конкурентоспроможність і гнучкість в ухваленні рішень.	Лідерство, стратегічне планування, ефективність організаційних структур, управління ризиками.
Інституційний	Визначає стійкість підприємства через його взаємодію із зовнішнім середовищем, включаючи регуляторне поле, державну політику та соціальне партнерство.	Законодавче регулювання, дотримання норм і стандартів, інституційна підтримка, корпоративна соціальна відповідальність.
Технологічний	Оцінює стійкість на основі рівня інноваційного розвитку, цифрової трансформації та технологічної адаптивності підприємства.	Впровадження цифрових технологій, автоматизація процесів, науково-дослідницький потенціал, рівень технологічної безпеки.

Узагальнено автором [1-5]

Зазначена класифікація відображає багатовимірний характер стійкості підприємств, демонструючи взаємозалежність різних підходів і необхідність їх комплексного врахування в сучасних умовах.

Стійкість підприємства є багатовимірним явищем, що охоплює різні аспекти його функціонування та розвитку. Забезпечення тривалої життєздатності бізнесу залежить від здатності підприємства підтримувати фінансову рівновагу, ефективність операційних процесів, конкурентні позиції на ринку, організаційну адаптивність, соціальну відповідальність та екологічну безпеку. Кожен із цих компонентів відіграє критично важливу роль, оскільки відсутність стійкості в одній із зазначених сфер може спричинити негативні наслідки для всієї системи управління підприємством. У взаємодії ці складові формують основу довготривалої стабільності та конкурентоспроможності бізнесу. Структурований взаємозв'язок видів

стійкості підприємств представлено у рис.1.

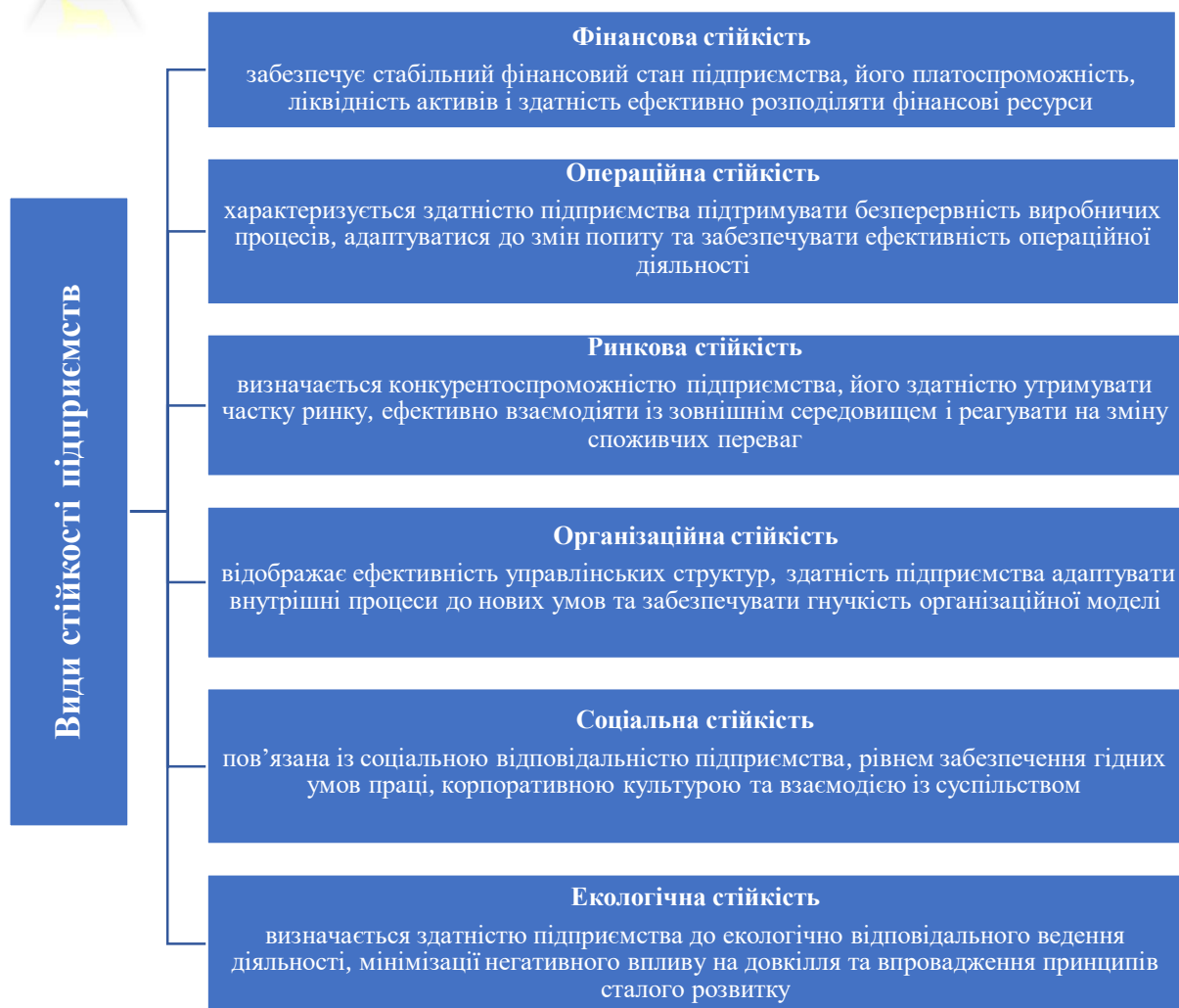

Рис 1. Види стійкості підприємств

Узагальнено автором [1, 3, 6-9]

Наведена схема відображає ключові аспекти стійкості підприємств, що взаємодіють між собою, формуючи основу для довготривалого функціонування та розвитку в умовах цифрової економіки.

Цифрові трансформації є ключовим чинником сучасного економічного розвитку, що суттєво змінює підходи до ведення бізнесу, структуру ринків, методи управління та конкурентні механізми. У контексті забезпечення стійкості підприємств цифровізація відкриває значні можливості, сприяючи підвищенню ефективності операційної діяльності, оптимізації витрат, розширенню ринкових горизонтів та підвищенню швидкості адаптації до

змінного середовища. Разом із цим активне впровадження цифрових технологій породжує нові загрози, пов'язані з кібербезпекою, технологічною залежністю, вразливістю до зовнішніх впливів та ризиками втрати контролю над критично важливими бізнес-процесами.

Серед основних можливостей цифрової трансформації слід виокремити зростання гнучкості та адаптивності підприємств до ринкових змін, що забезпечується завдяки автоматизації процесів, використанню великих даних для прийняття стратегічних рішень та інтеграції штучного інтелекту в управлінські моделі. Впровадження хмарних технологій та децентралізованих систем сприяє підвищенню ефективності бізнес-процесів, мінімізуючи залежність від фізичних інфраструктур і традиційних ресурсозатратних моделей діяльності. Окрім цього, цифрові платформи відкривають доступ до нових ринків, дозволяючи підприємствам розширювати географію своєї діяльності та залучати нові категорії споживачів.

Водночас цифровізація породжує низку загроз, що можуть послаблювати стійкість підприємств, якщо не буде сформовано ефективні механізми управління ризиками. Однією з найсерйозніших проблем є кіберзагрози, адже зростання ролі цифрових інфраструктур робить підприємства більш уразливими до хакерських атак, витоків даних та маніпуляцій з інформаційними потоками. Технологічна залежність від зовнішніх постачальників цифрових рішень також створює ризики для автономності управління, оскільки контроль над критично важливими сервісами може залишатися в руках транснаціональних корпорацій або держав, що не завжди мають стратегічні інтереси, узгоджені з національними пріоритетами. Додатково варто враховувати ризик цифрового розриву, який може посилити нерівність між підприємствами різного рівня цифрової зрілості, створюючи додаткові конкурентні бар'єри [10].

Розвиток цифрової економіки докорінно змінює уявлення про стійкість підприємств, зумовлюючи необхідність перегляду традиційних підходів до її визначення. У сучасних умовах недостатньо лише фінансової стабільності чи

ринкової позиції – ключовими стають здатність підприємства до швидкої адаптації, впровадження цифрових технологій, ефективного управління даними та забезпечення кіберстійкості. Цифрова трансформація впливає на всі аспекти господарської діяльності, змінюючи механізми взаємодії із зовнішнім середовищем, внутрішні бізнес-процеси та підходи до прийняття управлінських рішень. Відповідно, сучасне визначення стійкості підприємств у цифровій економіці має охоплювати комплексний підхід, що поєднує економічні, технологічні та управлінські аспекти.

Стійкість підприємств у цифровій економіці – це здатність суб'єкта господарювання зберігати ефективність функціонування, забезпечувати безперервність бізнес-процесів та адаптуватися до змінного зовнішнього середовища шляхом інтеграції цифрових технологій, інноваційних управлінських підходів і стратегічного використання даних. Вона охоплює фінансову, операційну, ринкову, організаційну, соціальну та екологічну складові, формуючи багатовимірну систему забезпечення довготривалої конкурентоспроможності та розвитку підприємства. У сучасних умовах цифрова зрілість, автоматизація процесів, кіберстійкість та ефективне управління інформаційними ресурсами є ключовими факторами, що визначають рівень стійкості бізнесу в умовах глобальної цифрової трансформації [11].

Стійкість підприємств у цифровій економіці формується під впливом багатьох факторів, що визначають здатність бізнесу до адаптації, розвитку та збереження конкурентних переваг у динамічному середовищі. У сучасних умовах цифрова трансформація не лише змінює підходи до організації виробничих та управлінських процесів, а й висуває нові вимоги до механізмів забезпечення стабільності підприємств. Здатність ефективно використовувати цифрові технології, управляти ризиками, забезпечувати безпеку інформаційних систем та інтегрувати інноваційні рішення стає ключовим чинником довготривалої життєздатності бізнесу.

Разом із можливостями, які відкриває цифрова економіка, підприємства стикаються з низкою викликів, що можуть поставити під загрозу їхню стійкість. Технологічна залежність, зростання кіберзагроз, необхідність швидкої адаптації до змінних ринкових умов – ці фактори вимагають розробки стратегічних підходів до управління цифровими ризиками. Високий рівень цифрової зрілості підприємств дозволяє не лише ефективно реагувати на такі виклики, а й використовувати цифровізацію як основу для зміцнення ринкових позицій, розширення бізнес-моделей та підвищення ефективності операційних процесів.

Висновки. Розвиток цифрової економіки суттєво змінює підходи до забезпечення стійкості підприємств, що вимагає теоретичного переосмислення цього поняття та адаптації управлінських стратегій до сучасних реалій. У процесі дослідження встановлено, що стійкість підприємства в умовах цифрової трансформації є багатовимірним явищем, яке включає фінансову стабільність, операційну ефективність, конкурентоспроможність, організаційну гнучкість, соціальну відповідальність та екологічну безпеку. Визначено, що ключовими факторами, що впливають на рівень стійкості, є цифрова зрілість підприємства, його здатність до швидкої адаптації, управління ризиками та впровадження інноваційних технологій.

Цифрова економіка відкриває широкі можливості для підвищення стійкості підприємств, зокрема через автоматизацію бізнес-процесів, впровадження великих даних, штучного інтелекту та блокчейн-технологій. Разом із цим цифрова трансформація створює нові загрози, серед яких зростання кіберризиків, технологічна залежність від зовнішніх постачальників, регуляторний тиск та цифровий розрив між підприємствами з різним рівнем цифрової зрілості. Розробка стратегічних підходів, що дозволяють не лише використовувати переваги цифровізації, а й ефективно управляти її ризиками, є необхідною для подолання цих викликів.

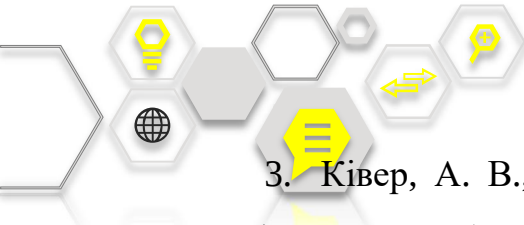

У дослідженні проаналізовано нові критерії та показники стійкості підприємств у цифровій економіці. Встановлено, що традиційні методи оцінки, що базуються на фінансових та ринкових параметрах, потребують розширення шляхом включення показників цифрової гнучкості, рівня автоматизації процесів, кіберстійкості та здатності до інноваційного розвитку. Доведено, що взаємозв'язок між цифровою зрілістю підприємства та його стійкістю є ключовим для забезпечення довготривалої конкурентоспроможності, адже саме технологічна адаптивність визначає здатність бізнесу до ефективного функціонування у швидкозмінному середовищі.

Отримані результати підтверджують, що дослідження виконало поставлену мету – обґрунтовано концепцію стійкості підприємств у цифровій економіці, визначено її основні компоненти, ризики та можливості цифрової трансформації, а також окреслено нові критерії оцінки. Однак, з огляду на динамічний розвиток цифрових технологій, тема дослідження потребує подальшого наукового осмислення. Перспективним напрямом є поглиблений аналіз методів цифрової адаптації підприємств, вивчення механізмів кіберстійкості та розробка моделей управління ризиками цифрової економіки, що дозволить сформулювати практичні рекомендації для забезпечення довготривалої життєздатності бізнесу в умовах глобальних змін.

Список використаних джерел

1. Хахалєв, Д., & Гагарінов, О. (2024). Економічна стійкість підприємства як основа сталого розвитку в умовах глобальних змін. <http://repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/34219>
2. Жегус, О., Пахуча, Е., Петріянчук, К., & Шиян, Д. (2024). Особливості формування маркетингової стійкості підприємства в умовах сучасних викликів. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic sciences*, 328(2), 121-125. 124. <https://herald.khmnu.edu.ua/index.php/heraldes/article/download/67/74>

3. Ківер, А. В., & Белова, Т. Г. (2020). *Складові економічної стійкості підприємства* (Doctoral dissertation). <https://dspace.nuft.edu.ua/items/59545e05-06aa-48ff-988a-f59e5fcf5bdf>

4. Філіпенко, А. (2022). Економічна стійкість у контексті інституційної логіки. *Економічна теорія*, (3), 45-56. https://etet.org.ua/docs/ET_22_3_45_uk.pdf

5. Тараненко, О. О. (2021). Теоретичні основи забезпечення економічної стійкості підприємства. *Науковий вісник ПУЕТ. Серія «Економічні науки»*, (3 (65)). <http://www.journal.puet.edu.ua/index.php/nven/article/download/1774/1826>

6. Янковська, Л. А., Семчук, Ж. В., Шевчук, Я. В., Антонюк, Н. А., & Нагірна, О. В. (2023). Управління фінансовими ризиками підприємств в умовах війни. *Scientific notes of Lviv University of Business and Law*, (37), 307-314. <https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/download/816/743>

7. Нагара, М. Б. (2022). Сутність та фактори екологічної стійкості підприємства. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Економіка»*, (1 (59)), 90-97. <http://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/download/257015/253960>

8. Іванова, М. І., Швець, В. Я., Саннікова, С. Ф., Варяниченко, О. В., & Бардась, А. В. (2023). Соціальна відповідальність як ключова компетенція забезпечення сталого розвитку підприємств. *Бізнес Інформ*, 3, 176-186. http://jnas.nbuiv.gov.ua/j-pdf/binf_2023_3_26.pdf

9. Кошовий, Б. П. (2024). Аналіз соціально-економічних показників сталого розвитку у контексті досягнення інтелектуальної безпеки нації. *Академічні візії*, (30). <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/1352/1289>

10. Захаркін, О. О., Бойко, А. В., & Сокол, Л. В. (2023). Цифрові технології та інструменти забезпечення фінансової безпеки бізнесу. https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/93343/1/Zakharkin_digital_innovation.pdf

11. Голобородько, А. (2025). Стратегія фінансової стійкості підприємств в умовах цифровізації. *Сталий розвиток економіки*, (1 (52)), 173-179. <https://www.economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/download/2440/2360>

12. Гринько, Т., Гвініашвілі, Т., & Каліберда, М. Я. (2023). Стратегічне управління підприємством в умовах цифрової економіки. *Економіка та суспільство*, (50). <https://www.economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/download/2440/2360>

13. Ареф'єва, О. В. (2019). Конкуренстоспроможність підприємств у міжнародному цифровому просторі. <https://core.ac.uk/download/pdf/344933287.pdf>

14. Олійник, І. В. (2022). Підвищення стійкості організаційного розвитку вітчизняних підприємств в умовах цифровізації економіки. *Таврійський науковий вісник. Серія: Економіка*, (14), 37-42. <http://www.tnv-econom.ksauniv.ks.ua/index.php/journal/article/download/306/285>

15. Порох, І. В. (2021). Управління комунікативною політикою підприємств у цифровій економіці. <https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/PolNTU/15615/1/%D0%9A%D0%B2%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%84%D1%96%D0%BA%D0%B0%D1%86%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0%20%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D1%82%D0%B0%20%D0%9F%D0%BE%D1%80%D0%BE%D1%85%20%D0%86%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%B0%20%D0%92%D1%96%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0.pdf>